

„A co Božena? Dals jí slib, že se pro ni vrátíš,“ volal za ním Kajetán.

Havlíček se zastavil. „Boženu do toho netahej,“ otočil se na Kajetána podrážděně.

„Opět ses na ni vykašlal, jako vždycky,“ neodpustil si Tyl a instinktivně se vyhoupl na nohy, aby měl vyšší šance na útěk, kdyby to v Havlíčkovi bouchlo. Ten se však ovládl, založil si ruce na hrudi a zhluboka natáhl nosem vzduch.

„Mlč, ničemu nerozumíš. Snažím se ji ochránit.“

Kajetán se ušklíbl: „Kdybys ji radši pořádně pomiloval, udělal bys líp.“

Havlíček nechal Kajetána stát pod třešni a bez dalších slov se vydal zpět do vesnice. Hlavou mu vířily myšlenky. Bylo na čase dostát slibu, který dal? Co když je Barunka bez něj teď šťastná? Co když svým příjezdem akorát všechno zkomplikuje? Co když už ho nemá ráda? Dva roky bez jediného dopisu, zprávy, jak se má, jestli je v pořádku a zdravá, ho nepopsatelně šířaly. Přes všechny bolavé vzpomínky na svou lásku pozbyl opatrnosti a s horlivostí sobě vlastní se vrátil do barokní fary stojící při kostele sv. Martina.

„Máme návštěvu!“ zvolal Antonín, aby varoval Havlíčka a zabránil mu vstupu do hlavního sálu, avšak marně. Dřív než mohl Karel zareagovat úprkem do svého pokoje, stál přímo před Pavlem Josefem Šafaříkem.

„To je Ctirad Marek, můj synovec, pomáhá mi tu s těžkou prací, na kterou ve svých letech už nestačím,“ zachraňoval situaci Antonín. „A tohle je Pavel Josef Šafařík, výjimečný spisovatel a vlastenec,“ představil oba pány.

Šafařík si Havlíčka dlouze prohlédl, ten se prkenně uklonil.

„Jako byste z oka vypadl...“ přemýšlel Šafařík nahlas a Havlíčkovi vyschlo v krku. Bude odhalen. „Ne to není možné. Promiňte, jsem už starý dědek, hlava mi hloupne. Připomněl jste mi muže, kterého jsem kdysi znal.“

Havlíček vzpomínal, jak mu právě Šafařík zprostředkoval cestu do Ruska, která ovlivnila jeho rozhodnutí stát se novinářem. Od té doby se ale názorově rozcházel a panovaly mezi nimi horlivé diskuze. Pro jejich neshody dokonce zapříčinil Šafaříkovu rezignaci na místo recenzenta. Dnes už na to Havlíček nahlížel trochu jinak. Měl se ke staršímu kolegovi chovat s patřičnou úctou, ale byl mladý, horká hlava, která toužila měnit svět. Na společenské konvence nebyl čas. A teď tu stojí vydán na milosti a především nemilost senilního kmeta, jenž by stál v řadě těch, kteří na něj měli písku, mezi prvními.

„Co je nového v Praze, příteli?“ odlákal Antonín Šafaříkovou pozornost.

„Dějou se velké věci! Už jste slyšeli o *Máji*?“

„Obávám se, že tato novina se do našich končin zatím nedo- nesla. O čem přesně mluvíš?“

„Jarní almanach nové tvůrčí generace vedené Karlem Sabinou, jenž se vrátil po osmi letech z vězení, a jakýmsi Janem Nerudou. Formálně je pod tím podepsaný Josef Barák, ale vsadil bych se, že hlavními iniciátory jsou ten Neruda s Vítězslavem Hálkem.“

Havlíček byl připraven k odchodu, ale zvědavost dozvědět se něco více o Janovi ho přinutila poslouchat dál.

„Obdivovaným vzorem se teď stal Karel Hynek Mácha. Bojují proti konzervatismu a chtějí do literatury navrátit skutečnost a takové ty mladické řeči, všichni je známe. Já už se ve svém věku do ničeho nepletu, jen tiše přihlížím.“